

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Πρίσκα απάντησε τότε στην άγνωστη επισκέπτρια, ότι ο σύζυγός της είχε χτίσει αυτή την έπαυλι λίγα χρόνια πριν απ' τον πόλεμο, με τον σκοπό ν' αναπαύεται εκεί και νά βρίσκεται συγγενώς στο κέντρο των υποθέσεών του.

— Έχουμε μεγάλα συμφέροντα στη Φινλανδία, κυρία, της εξήγησε. Ο σύζυγός μου εινε Ξυλέμπορος!

Τότε έβραγα, ή κυρία εκείνη της έξεδήλωσε την επιθυμία νά επισκεφθή την έπαυλι και, πριν ή Πρίσκα της απαντήσει, διευθύνθηκε προς αυτή, ακολουθουμένη και απ' τις συντρόφισσές της.

Η Ξένες μπήκαν στον αντιθάλαμο, μα άμέσως ξεφώνησαν κα' ή τρέξι :

— Α!...

Και στάθηκαν κατάλυπτες μπρός στο μεγάλο πορταίτο του 'Ιβάν.

Τέλος, ή πρώτη απ' τις κυρίες συνήθε απ' την έκκληξί της και ελε :

— Βλέπω πως έχετε εδώ ένα πρώτης τάξεως πορταίτο.

— Εινε ο σύζυγός μου, ελετε ή Πρίσκα, κοκκινίζοντας ολοκληρη.

Και για νά δικαιολογήσει το πρώτο της ψέμμα, ελετε και δεύτερο :

— Ο σύζυγός μου, βλέπετε, ειν' αξιοματιχός από τότε που κηρύχτηκε ο πόλεμος. Παρακάλεσε λοιπόν κάποιον φίλο του ζωγράφο νά του κάνει το πορταίτο του με στολή...

Η άγνωστη κυρία προχώρησε τότε και κίτταξε με το φασμαίν της την ύπογραφή του πορταίτου.

— Σέργιος 'Ιβάνοβιτς! ελετε. Ώστε ο Σέργιος 'Ιβάνοβιτς ήταν φίλος του συζύγου σας;

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε ή Πρίσκα.

— Ήταν και δικός μου, κυρία, ελετε ή άγνωστη.

Συγγενούς ή δυο άλλες φίλες της έβρασαν στα γέλια. Κιτταζόντουσαν μάλιστα μ' ένα τέτοιο τρόπο μεταξύ τους, ώστε ή Πρίσκα κυριεύτηκε από μιá τρομερή ταραχή.

Τότε ή συντρόφισσά τους τους ελετε :

— Αγαπητές μου, αφήστε με τώρα, σάς παρακαλώ, με την κυρία. Θα σάς συναντήσω σε λίγο στον κήπο.

Και χωρίς νά ρωτήσει κανένα, προχώρησε προς το σαλόνι, ενώ ή Πρίσκα την ακολουθοῦσε τρομαγμένη.

Η άγνωστη κίτταξε δλόγυρά της, γεμάτη περιέργεια και ταραχή. Τα πορταίτα του 'Ιβάν τραβοῦσαν ιδιαίτερω την προσοχή της.

— Α! Α! Έκανε κίτταζόντάς τα.

Τά σήκωνε μάλιστα και κίτταξε τις άφιερώσεις.

— Ώστε ο σύζυγός σας ονομάζεται 'Ιβάν; ρώτησε την Πρίσκα.

— Ναι. Ειν' ένα από τα μικρά του ονόματα. Μα τον λέμε συνήθως Πέτρο.

Η Πρίσκα θα ήθελε νά κλάψη από άπελπισία. Κατάλαβαινε, ότι κάποια καταστροφή την άπειλούσε κα' ότι ήταν πολύ άργά για νά την άποφύγη.

Έθλεπε πως αυτή ή μεγάλη κυρία ήξερε το «σύζυγό» της. Τον ήξερε μάλιστα ίσως καλύτερα κα' απ' αυτή την ίδια.

— Ώστε λέγεται 'Ιβάν Αντρογιέβιτς; ρώτησε πάλι ή άγνωστη.

— Ω! πόσο ή Πρίσκα μετανουσε που δεν ελεξε εξαφανίσει όλ' αυτά τα πορταίτα,

που την εχαν σκανδαλίσει και που την πρόδιδαν τώρα.

— Ναι, κυρία, ελετε απλά.

— Και ο πατέρας του συζύγου σας ήταν κα' αυτός χωρίς άλλο Ξυλέμπορος;

— Ναι, κυρία, απάντησε πάλι ή δυστυχισμένη νέα, που δεν ήξερε πειά που νά σταθή.

— Κοθώς βλέπω, το ελάγγελμα του Ξυλεμπόρου πάει στην οικογένεια του συζύγου σας από πατέρα σε γιού, ελετε ή άγνωστη σαρκαστικά.

— Ω! κυρία! Έκανε ή Πρίσκα, μη μορῶντας πειά νά κρατηθή.

Η επισκέπτρια δεν ελετε τίποτε, αλλά κάρφωσε μέσο απ' το φασμαίν της ένα τόσο επίμονο βλέμμα στην Πρίσκα, ώστε ή φτωχή νέα σαριάστηκε σε μιá καρέζλα, τρέμοντας.

— Υποφέρετε; τή ρώτησε.

— Όχι, κυρία... έχω... δεν εινε τίποτε... θα περάσω...

— Κυρία —ελετε ή άγνωστη και κίτταξε απέναντί της— έχω μιá ερώτηση νά σας άπειθίνω, μιá ερώτηση κάπως σπουδαία. Γι' αυτό θα σας παρακαλούσα, πριν απαντήσετε, νά σκεφθήτε σοβαρά. Πρέπει όμως ν' άνακησσετε την ψυχραιμία σας πού, όπως φαίνεται, αυτή τή στιγμή την έχετε χάσει κάπως. Θα ήθελα νά μάθω πού εινε το άκριβές όνομά σας.

— Μά, κυρία, τραῦλισε ή Πρίσκα, δεν... δεν βλέπω γιατί ή ερώτηση αυτή εινε σπουδαία. Δεν κρυβόμαστε, δεν κρυβουμε τίποτε. Σας ελετα, ότι ο σύζυγός μου εινε Ξυλέμπορος...

— Ναι... εινε Ξυλέμπορος... μου το ελετατε. Μα πως ονομάζεται;

— Ονομάζεται Πέτρος Πιελίσκ...

— Πέτρος 'Ιβάν Αντρογιέβιτς Πιελίσκ! Έκανε ειρωνικά ή άγνωστη. Είσαθε βεβαία γι' αυτό;

— Μά, κυρία... τραῦλισε ή Πρίσκα.

— Και σεις είσαθε ή κυρία Πιελίσκ;

— Κυρία, δεν καταλαβαίνω αυτή την έπιμονή σας, ελετε ή Πρίσκα με άγωνία. Ναι, είμαι ή κυρία Πιελίσκ!

— Και είσαθε παντρεμένη με τον Ξυλέμπορο; Προσέχτε. Έδώ βρίσκεται δηλ ή σημασία της ερωτήσεως...

Η Πρίσκα σηκώθηκε με δυσκολία και συγκεντρώνοντας όλες της τις δυνάμεις, ελετε :

— Κυρία, νομίζω πως ή ανάκριση αυτή εβάσταξε άρκετά και δεν θα σας αφήσω νά με προσβάλετε περισσότερο.

— Εσείς με προσβάλετε με τα ψέμματά σας! φώναξε ξεσπώντας ή μεγάλη κυρία. Δεν ονομάζεσθε κυρία Πιελίσκ. Θέλετε νά σας πώ εγώ πως ονομάζεσθε; 'Ονομάζεσθε Πρίσκα και είσατε άλλοτε γκουβερνάντα της κοιήσεως Νερατόφ!

Η Πρίσκα άπόμεινε σαν κερμανόπληκτη. Ώστόσο βρήκε τή δύναμη ν' απαντήσει :

— Και έπειτα, κυρία! Αυτό δεν σας ενδιαφέρει...

— Νομίζετε... Θέλετε τώρα νά σας πώ πως ονομάζεται ο δήθεν σύζυγός σας; 'Ονομάζεται μέγας δούξ 'Ιβάν κα' εγώ είμαι ή μητέρα του, ή μεγάλη δούκισσα Ναντίτζα Μιχαηλόβνα.

Άκούγοντας την καταπληκτική αυτή αποκάλυψη, ή Πρίσκα κλονίστηκε. Τά περιμενε βέβαια όλα, μα αυτό δεν το ελεξε προδίδει. Άγαπούσε ένα μεγάλο δούκα, τον άνθρωπο που άν πέθαινε ο καρχητικός Τσάρεβιτς, θα φροῦσε στο κεφάλι του το στέμμα των Ρωμανόφ!

Ήταν καταπληκτικό! Τρομερό!

Ελεξε έλπίσει για μιá στιγμή ή φτωχή, ότι οι δεσμοί που την ένωσαν με τον 'Ιβάν, δεν θα κοβόντουσαν ποτέ. Μα τώρα ελεχαν τελειώσει όλα, όλα και για πάντα!

Έκμηδενισμένη ή Πρίσκα, δεν ήξερε τί νά πη.

— Έ λοιπόν, κυρία Πιελίσκ, ελετε ή Ναντίτζα Μιχαη-

□ □ □ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ □ □ □

Ο ΙΣΠΑΝΟΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ (Είκων του Γουστ. Ντορέ).

